

ми я изѣдатъ, както пламъка изѣда лѣка плѣва на жерава хвърлена.

„Отъ колко вѣка съмъ азъ радостъта на свѣта? преди шестъ години Цвѣтко не живѣеше, Цвѣтка го немаше на свѣта, но слънцето го имаше, мен ма имаше, когато татко ти и мама ти не бѣхъ са родили, и много хиледы години по-напредъ: и пакъ не съмъ остарѣло, за менъ нема остаряваніе.

Понѣкога снемамъ лѣскавата си корона, и обвинявамъ главата си съ облацы, на глѣдъ кат бѣлы руна; тогасъ можешъ да ма погледашъ; но, когато разпръснѣ облацитѣ по пладня за да покажѣ на свѣта сичкыя си блѣсъкъ, да немашъ честъ да хвърлишь очи връхъ менъ, ослѣпявамъ та. Само на птичія царь, на орела, съмъ дало воля да гледа съ острытѣ си очи сичкыя блѣсъкъ на славата ми.

Той разперя фкытѣ си дългы крыма, трѣпва съ тѣхъ отъ върха на высокытѣ планины, лѣти къмъ облацитѣ, приближава ма за да ми са поклони. Чюхвърлигата хвърчи далѣко на възбогъ, за добра срѣща пѣй ми пѣсни и подъ листюето заспалитѣ птички разбужда. Петѣла съ своя фсенъ гласъ вѣсти изгрѣваніето ми на земята; но бухала и кукумѣвката плачѣвенъ выкъ изпущатъ и бѣгатъ щомъ ма зѣрнѣтъ, като отиватъ да са крыжѣтъ